

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om inddrivelse af underholdsbidrag og lov om børnetilskud og andre familiefærdelser. (Overførelse til kommunerne).

(Lovforslag nr. L 148. Fremsat 8/12 76).

Lovforslaget sattes til forhandling

Tastesen (S):

Der er to gode argumenter for, at vi bør tiltræde justitsministerens lovforslag om en ændret fremgangsmåde ved inddrivelse af underholdsbidrag.

For det første vil vi derved lette politiet for et efter politiets opfattelse sikkert ubehageligt arbejde, og man kan vel sige, at det er væsentligt, at politiet beskæftiger sig med mere påkrævede ting. Den lettelse af arbejdsbyrden, som sker her, vil selvfølgelig være til fordel for politiets indsats på andre områder.

Det andet gode argument er, at det bliver kommunen, som får ansvaret for inddrivelsen fremover. Det er jo sådan, at kommunen i forvejen har ansvaret for inddrivelsen af børnebidrag, og det er ligeledes således, at kommunen har ansvaret for bidragmodtagerne. Hvad enten det gælder børnebidrag eller underholdsbidrag, så har kommunen jo ansvaret for bidragmodtagernes hele sociale situation og dermed ansvaret for, at det sker på en rimeligt afbalanceret, social måde, både med hensyn til at inddrive disse bidrag og med hensyn til at få dem bragt videre. Kommunen skal være formidler i mange situationer, og det vil nok være mest hensigtsmæssigt, at det sker på baggrund af den ændrede lovgivning, der kommer her.

Men det er jo ikke alle, der er lige villige til at betale deres underholdsbidrag, og derfor må man have nogle sanktionsformer. De tre sanktionsformer er løntilbageholdelse, udpantning og i yderste fald gælds fængsel.

I forbindelse med fremsættelsen af dette lovforslag ved jeg, at justitsministeren har gjort sig nogle overvejelser over, om han skulle nøjes med de to almindelige sanktionsformer, som givetvis har appel over for de ca. 40.000 bidragydere, det drejer sig om. Men der er et lille mindretal, som løntilbageholdelse og udpantning ikke har nogen virkning på. Derfor har justitsministeren valgt at opretholde begrebet gælds fængsel, også fordi det kraftigt er henstillet fra Kommunernes Landsforening.

Her står nu modstående hensyn over for hinanden. På den ene side hensynet til at sikre en effektiv inddrivelse, og kommunerne mener som sagt, at det opnår man bedst ved at bevare denne mulighed for gælds fængsel. På den anden side drejer det sig om et så lille antal personer, et tocifret antal om året, vistnok under 50, at det alligevel er et spørgsmål, om vi ikke i retsudvalget bør overveje, om den sanktionsform, der hedder gælds fængsel, bør opretholdes, ud fra hensynet til at vi ikke skal belaste kriminalforsorgens institutioner med en gruppe mennesker, som man alligevel ikke kan inddrive nogen penge fra, fordi der ikke er noget at hente. Det er vel et hensyn, vi bør overveje i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag.

Med denne lille bemærkning her til sidst kan jeg på socialdemokratiets vegne tiltræde lovforslaget.

Nathalie Lind (V):

Jeg skal kun sige, at vi fra venstres side er indstillet på en positiv medvirken til dette lovforslag. Der kan dog være mange ting, vi skal drøfte i udvalget. Jeg mener blot, at hovedsigtet, at vi samler administrationen ét sted, så vi dermed letter politiet for en del opgaver af ikke egentlig politimæssig art, er noget, vi er enige i.

Det, der vel er kontroversielt her, ud over at der er spørgsmål, man kan diskutere, er, hvordan administrationen praktisk kan tilrettelægges. Jeg kan vel nok sætte et spørgsmålstegn ved det, hvis man opretholder den todeling: relationen mellem politiet, der skal afsige dekret om afsoning, og kommunerne, der skal have indberetninger og indbetalinger og vel også afregning. Men all right, lad os diskutere alt det i udvalget. Vores hovedsigte er, at vi er positive med hensyn til at finde løsninger.

Noget, der også kan være kontroversielt, og som den socialdemokratiske ordfører var inde på, er vel spørgsmålet om afsoningsinstituttet. Jeg tror nu ikke, at man kan forenkle det så meget ved at sige, at det drejer sig om så få personer, der indsættes til afsoning. Det afgørende er, hvilken effekt selve eksistensen af dette middel har, hvor stærkt virkende det er. Der er det mit udgangspunkt, det vil jeg gerne sige her, at jeg tror, vi skal opretholde det.

Med disse bemærkninger tilsiger jeg en velvillig udvalgsbehandling.